

Историята на държавите от Древния изток знаем по писмени паметници, прочетени с възродени йероглифни, клинописни и азбучни писма. В скалните църкви на Мурфатлар през 1957 г. намират 60 надписа с древнобългарското писмо с повечето му древни знаци. Идентифицирано днес, то сочи, че до 945 г. при създадена от Преславската школа в 921 г. азбука кирилица България пази древното си писмо, индоевропейски брат-близък на древноиндийското, знак за наш кушански и тохарски (котрагски) клонове в Бактро-Индийския регион от по-стара българска индоевропейска цивилизация, открита през XX в. по писмени следи в Кашгария, наречена условно «тохарска», с два клона - народа кашгари «тохари».

Търсихме се под име български на изток, а там сме скрити зад два феномена. Феномен първи: «име български в Азия няма!». Българе, български (бъл, друг, чужд), чуждестранци, народи от «другата страна» на Каспийско море - кушанската, се наричат в Кубан в 354 г. първите преселници кушани и котраги. Преди среща с Кушан прегледът на историческите извори в индоевропейска светлина изясни, че Кубратовият народ идва в Кубан през зимата на 602 - 603 г. с втори народ котраги и със съюзни саки. Миналото на Кушан разкри, че 300 и 150-годишната ери в «Именника на кановете» са две Дулови царства в разни кушански земи: «Авитохол» - в Индска «България», кушанските царства източно от Инд, част от българската Кушанска империя, а «Ирник» – в кушанска Кашгария, свободна българска земя и в V в., която император Канишка (Каню) в 228 г. сл. Хр. си връща от Китай. С древнобългарско писмо, писмо и на доминатора на Индия от 78 до 320 г. Великия Кушан, първият ни допир с Българския изток е с цар Кадфис I Стари, основател на кушанската династия на кадфисите в 47 г. сл. Хр.

Повечето кушани в края на древната епоха са в Индия. Страните по източния индски бряг с царе поставени от дом Кадфис са Индска «България». Дулово царство през «Авитохол» сред тях е Сураштра, днешен Гуджерат, източно от устието на Инд на Индийския океан. Оттук дошлите втори в Европа дулови български се изтеглят в кушанска Кашгария, където основават второ Дулово царство, това през «Ирник». Надписите в България с кушанско брахми на кушански, междинен български език на древнобактрийска основа, официален на Кушан от I в. сл. Хр., безспорно свидетелстват, че в Европа го говорят кушаните утигури и хуногундури и старите и новите (вторите) котраги. От II хил. пр.Хр. от Месопотамия на изток индоевропейци, освен иранците и индийците, са българите: хури-урарти в Месопотамия, част от тях от XIV в. на Инд, в Средна Азия, Кашгария, Талас и други; от II в. пр.Хр. те вдигат Тохар, Кушан и Империя с център Индия; български там днес са афганите в Пакистан и Афганистан, памирците и други.

Кушанското управление на Индия от император в Матура с наместници в царствата по Ганг, а с Кадфисови царе по Инд - в Таксила, Пенджаб, Сураштра, е известно като ера Шакия (78 - 320 г.). От 78 г. сл.Хр. води новата си ера Индия! Сураштра е стратегическа морска и богата земеделска страна, западноиндийска житница, и играе важна роля във военно и стопанско отношение за Империята и за генезата на дуловите кушани. Те и ветераните кушани и котраги, получили земя тук, от 320 г. са «забавили се» в Индия български. В следимперско Дуло са най-могъщи сред царете кушани по Инд и зад името «Западна сатрапска държава» (320 г. - V в.) на следимперска Западна Индия се крие Сураштра, «Хубавата страна». Кубратово-Аспаруховите хуногундури са внуци на нейните кушани, а Котраговите нови котраги (от 668 до 896 г. - харковски, а от 896 г. - волжски български след преселването им във волжско-камските земи) - на котрагите ?. Векове делят идването в Кубан на българите воители от това на нашите дулови. Първи се преселват от Кушанската метрополия имперските воители - кшатрии кушани и котраги. В Кубан си дават общо име

българи хуногури, «чуждестранци кръвнородствени народи»; в VI в. - утигури и кутригури. От вторите, нашите кушани се представят в Европа като кръвнородствени кланове - хуногундури. Кушанското хуно- (иран. хун, инд. кхун, кръв) няма общо с китайското хун-ну (кит. хун-ну; сюн-ну, зли роби) - хунни в Европа, а значи «кръвни», кръвнородствени, родни по кръв. От IV в., когато метрополните ни царе се подчиняват на Сасанидски Иран, извън Кушан има четири големи народа българи: кушани утигури и кутригури-стари котраги в Европа и дулови кушани хуногундури и нови (втори) котраги в Индия, а от V в. - в Кашгария. В земите на Кушан днес са Пешаварската провинция на Пакистан, Афганистан, Таджикистан, Южен Узбекистан и Кашгария (от XIX в. учените я наричат Китайски или Източен Туркестан; днешен Синцзян-Уйгурски автономен район на Западен Китай).